

קשת" מתרחבת לשוק הטלוויזיה האסייתי ופוח סניף בהונג...

ירמי קפלן תופס טרמפ לתהילה עם שני מפיקים צעירים

קבוצת "תנועה ציבורית" בתערוכה שמתרוצצת במוזיאון

מאור זגורי בג'ם סשן עם שייקספיר

גלריה

גלריה עיצוב

המעצבת שמאירה את הבמה של "טרי פויזן"

נעמה הופמן, שתציג בשבוע העיצוב הבא בניו יורק, מסבירה למה היא לא רואה בעצמה מעצבת תאורה

שמור 10 179

יובל סער | 10:31 22.01.2013

האובייקטים שנעמה הופמן מעצבת אמנם מפיצים אור, אבל כששואלים אותה מה היא עושה היא לעולם לא תאמר "מעצבת תאורה". היא מוכנה להתפשר על "עיצוב גופי תאורה", אבל מבחינתה ההגדרה האידיאלית של האובייקטים המעט מוזרים שהיא מעצבת - גופי מתכת מכופפים בשילוב תאורת לדים, במבנה מינימליסטי וקווים נקיים - היא אובייקטים שמחזיקים אור. "אני לא רוצה להישמע פלצנית אבל אני עושה אובייקטים שמחזיקים בתוכם אור", היא אומרת. "זה אפילו לא מנורות. אני לא קוראת לזה מנורות אף פעם. ממנורה יש ציפיות מסוימות, האובייקטים שאני יוצרת לא יספקו את הסחורה".

מה הציפיות ממנורה?

"שתעשה אור, שתשלוט בחדר. אולי אפשר לקרוא למה שאני עושה תאורת אווירה. האובייקטים האלו לא יאירו את החדר אבל ייצרו בו אווירה".

צילום: דודו בכר

נעמה הופמן. מבנה מינימליסטי וקווים נקיים צילום דודו בכר

הופמן, בת 30, היא בוגרת המחלקה לעיצוב תעשייתי בשנקר (2008). את גופי התאורה שהיא מעצבת היא מוכרת כיום בקנדה, בגרמניה ובצרפת ובמקביל גם באתרי עיצוב כמו פאב (fab) אירופה ופאב ארצות הברית. במאי היא תציג בשבוע העיצוב ניו יורק ובארץ אפשר למצוא אותם בחנות אסופה ביפו ובאתר האינטרנט שלה.

ביום חמישי האחרון היא החלה להציג כמה מגופי התאורה ואת תהליך העבודה שלה ב"סטודיו 2" של הציירת אורית חביב ברחוב הרכבת בתל אביב. "אורית מציירת ציורים מינימליסטיים. אני עוברת הרבה ליד הסטודיו שלה ואני מאד אוהבת את מה שהיא עושה. לפני חודש ראיתי אותה בבר והתחלתי לדבר אתה, הראיתי לה את הדברים שלי והיא אמרה שהיא תארח אותי בחלון הראווה שלה".

ככה, אחרי פגישה מקרית, גם נוצר שיתוף הפעולה שלה עם להקת "טרי פויזן", במסגרתו עיצבה ללהקה גוף תאורה שנמצא על הבמה. אף על פי שכבר בפרויקט הגמר שלה הציגה הופמן גופי תאורה - היא הדפיסה מעגלים חשמליים על משטח

גמיש ויצרה גופי תאורה קטנים - ההמשך לא היה קל. בשנתיים שלאחר הלימודים היא חיפשה את עצמה ולא ממש מצאה. "לא ידעתי מה לעשות, לא ידעתי בכלל אם שאר בתחום. לא הייתי תלמידה מזהירה בלימודים. המקום שבו אני נמצאת היום מאוד מפתיע אותי, לא הייתה שום סיבה שזה יקרה מבחינת כישרון או יכולת טכנית".

בינתיים היא מילצרה בבית קפה בתל אביב שהיו בו מגזינים של עיצוב. "הייתי יושבת, מדפדפת במגזינים ועושה סקיצות במחברת. ידעתי שאתעסק עם סטריפים של נורות לד, לא ידעתי אפילו למה. הסטריפים ישר מכוונים לצורה ארוכה וחשבתי מה יכול להחזיק אותם, וככה הגעתי לצורה הסופית. לקח לי הרבה זמן להבין באיזה חומרים להשתמש ואיך ליצור אותה עד שבסוף השתמשתי בצינור מתכת מכופף שמושלם על ידי צינור אקרילי, שבתוכו נמצאים הלדים. לא רציתי שיראו את נקודות האור שיוצרים הלדים ולקח לי חודשיים להבין איך אני

מטשטשטת אותם כדי שהם ייראו כמו נורת פלורסנט במראה אחיד".

עשית מנורה אחת. מה הלאה?

"קיבלתי טלפון מארגון הבוגרים בשנקר שסיפר לי על יוזמה לשלוח קבוצת בוגרים להציג בשבוע העיצוב של מילאנו. אמרתי לעצמי שזה מה שאני עושה מעכשיו. אז גם הבנתי שאין דרך חזרה. לא היה לנו אתר, בקושי כרטיסי ביקור, קפצנו למים אבל זה עשה את שלו - הטלפון משנקר - אפילו לא מה שקרה במילאנו. חזרנו לארץ והבנתי שאם זה מה שהחלטתי אז אין לי בעיה למלצר כי יש לי מטרה, וככה, בבקרים עבדתי על המנורות ובערבים המשכתי למלצר".

מה קורה בינתיים?

צילום: איליה מלניקוב

גוף תאורה שעיצבה הופמן

"יש כל מיני הצלחות קטנות, מיילים מעניינים, פרסום בבלוגים, לאט לאט אני מתחילה למכור בחו"ל, פתאום אני מבינה את הכוח של הדבר הזה, אני מתחילה

לגלות איך הדבר הזה עובד. כל מייל כזה היה זריקת מרץ, אתה מקבל אישור שזה בסדר, ששווה להמשיך. גם היום זה עדיין ככה. עם הזמן התפתחתי. לפני שנה יצרתי בפעם הראשונה קולקציה של ארבעה גופי תאורה מתוחכמים יותר, שעוברים דרך מלבן זכוכית. גם ההבנה של הלדים השתכללה: הבנתי שכשרואים את הנקודות שיוצרים הלדים זה חלק מהיופי של האובייקט. קודם אתה עושה ולאט לאט זה מתחיל להתגבש. פתאום אתה מבין שזה אובייקטים שמחזיקים אור ולא מנורות, ומתעקש על זה".

לפני שנה היא החליטה לעזוב את המלצרות. "זה היה קשה, זה מאבק תמידי. לפעמים עובר לי בראש לחזור ולמלצר אבל אני לא מאמינה שאני אעשה את זה. יש גם את האילוצים שאני עובדת בבית ביפו. אין לי סטודיו, אבל כתוצאה מכך אני יכולה לעבוד עם חומרים קצת יותר יקרים ולעבוד על גופי התאורה מספיק זמן כדי שייצאו כמו שצריך".

את עושה הכל לבד?

"אני עובדת עם אנשי מקצוע בדרום העיר שעושים את הדברים כמו כיפוף או צביעה ולאחר מכן אני אוספת הכל ומרכיבה אצלי בבית. קרה כבר שישנתי בין גופי התאורה כי לא היה לי איפה לשים את הדברים".

ניסית למכור בארץ?

"כן, בכמה חנויות, אבל זה לא הלך".

למה?

"אולי המחיר היה גבוה, בכל זאת זה מותרות. טווח מחירים שביקשתי נע בין 1,000 ל-2,500 שקלים לגוף תאורה".

אולי זה גם עניין של טעם?

"בטוח, אבל זה גם עניין של פרקטיקה. אני לא יודעת לכמה אנשים יש בבית אור לא פונקציונלי".

ולמה זה הולך בחו"ל?

"אולי יש להם יותר כסף לבזבז, אולי זה יותר הגיוני להם לצרוך כאלו דברים, אבל זה גם עניין של טעם. אנשים שיכולים להרשות לעצמם לקנות כאלו דברים הם בדרך כלל יותר מבוגרים. פה בארץ מחפשים משהו מאוד פרקטי. אנשים הולכים עם נעלי ניו בלאנס ברחוב, זה נראה לך הגיוני?".

אולי זה כי יש לך קו יחודי.

"זה מצחיק כי אני לא מכוונת לזה. אני יודעת שהעבודות שלי מאוד גרפיות אבל זה קשור לשיטת העבודה שלי. אני יותר טובה בדו ממד מתלת ממד. זה דו ממד חומרי. את כל הסקיצות שלי אני מצלמת, מעבירה למחשב ורק אז אני מבינה את מה שעשיתי. אני אוספת דימויים באינטרנט במשך שלושה חודשים ולאט לאט מגבשת משהו".

מה הלאה?

"אני רוצה להשתפר באיכות של הדברים שאני עושה. אני רוצה להתפרנס מזה. אנשים אומרים לי הרבה פעמים 'תעשי משהו יותר פרקטי'. כבר בגוף התאורה השני אחרי שהצגתי במילאנו ניסיתי לעשות משהו שימכור אבל הסתבכתי, לא הסתדרתי, זה פשוט לא נראה טוב וזו גם לא הסיבה שאני עושה דברים. הייתי שמחה להמשיך ולנסות לעשות אובייקטים מעניינים ולעולם לא לעשות מנורות".

גוגל פלוס

טוויטר

פייסבוק